

POLITIET

POLITIDIREKTORATET

Det kongelige justis- og beredskapsdepartement
Postboks 8005 Dep
0030 OSLO

Deres referanse
13/4238

Vår referanse
2013/02400-8 008

Dato
17.09.2013

Høringssvar – EU kommisjonens forslag til Entry/Exit System (EES) og Registered Traveller Programme (RTP)

Vi viser til Justis- og beredskapsdepartementets høringsbrev av 08.07.2013. Politidirektoratet har etter avtale med Dag Egil Adamsen fått utsatt høringsfrist til 15.09.2013.

Politidirektoratet har forelagt høringen for Kripos og utvalgte politidistrikt. Vi har innen fristen mottatt svar fra Kripos, som følger vedlagt i kopi. Høringssvaret fra særorganet bør gjennomgås i sin helhet.

Politidirektoratet har følgende merknader til endringsforslagene:

1. Om rettshåndhevende myndigheter skal ha tilgang til opplysninger i EES og eventuelt på hvilke vilkår

Generelt om politiets tilgang

I utkastet til forordning om EES er det foreslått at man etter to års drift skal vurdere om rettshåndhevende myndigheter skal få tilgang til opplysninger i systemet til kriminalitetsbekjempende formål. Politidirektoratet har tidligere spilt inn til departementet at det bør gis tilgang for kriminalitetsbekjempende formål allerede fra starten av. Siden det er store kostnader forbundet med å utvikle dette systemet bør det tilstrebes at det skal ha størst mulig nytteverdi, herunder bør det også kunne brukes til å bekjempe alvorlig kriminalitet. Videre ble det vist til at politiet vil miste tilgang til opplysninger de har tilgang til i dag dersom stempeling i pass utgår og erstattes av et system som politiet ikke får tilgang til.

I tillegg bemerkes at det er *nodvendig* at politiet har tilgang til alle relevante opplysninger i arbeidet med å ivareta indre sikkerhet og bekjempe terrorisme og annen alvorlig kriminalitet. Muligheten til å sammenlikne fingeravtrykk er viktig for å fastsette identiteten til en person (ID-søk). Når politiet for eksempel finner fingeravtrykk på et åsted for en alvorlig kriminell handling (og særlig dersom det ikke er andre spor å følge), vil muligheten til å sammenlikne disse fingeravtrykkene med fingeravtrykk i eksisterende dataregistre være

Politidirektoratet

Post: Postboks 8051 Dep., 0031 Oslo
Besøk: Hammersborggata 12
Tlf: 23 36 41 00 Faks: 23 36 42 96
E-post: politidirektoratet@politiet.no

Org. nr.: 982 531 950 mva
Bankgiro: 7694.05.02388

avgjørende for den videre etterforskningen av saken. Videre vil det for eksempel være viktig med tilgang til reiseinformasjonen/inn- og utreiseregistreringene i EES for at politiet skal kunne verifisere om en mistenkt tredjelandsborger oppholdt seg på Schengen-territoriet i det tidsrommet da en bestemt forbrytelse fant sted.

Det er allerede anerkjent i EU at rettshåndhevende myndigheters behov for å sammenlikne fingeravtrykk er betydelig, jf. at det er åpnet for at rettshåndhevende myndigheter skal få tilgang til VIS og Eurodac – to andre europeiske registre hvor det er lagret opplysninger og fingeravtrykk for andre formål om personer som i utgangspunktet ikke er kriminelle. Rettshåndhevende myndigheter vil dermed, på gitte vilkår, kunne identifisere en utlending som har begått en kriminell handling dersom vedkommende er en visumpiktig tredjelandsborger eller asylsøker, eller dersom vedkommende er registrert i et nasjonalt fingeravtrykksregister. Det vil imidlertid ikke være mulig å identifisere en visumfri tredjelandsborger uten at det gis tilgang også til EES. Politidirektoratet kan ikke se at det er andre hensyn som gjør seg gjeldende for politiets tilgang til EES enn for politiets tilgang til VIS og Eurodac.

Vi har ikke statistikk som viser antall grensepasseringer fordelt på henholdsvis visumpiktige og visumfrie tredjelandsborgere, og har dermed ikke tall på hvor mange visumfrie tredjelandsborgere som vi kommer til å ”miste” dersom politiet ikke får tilgang til EES. Det har imidlertid generelt sett vært en stor økning i antall grensepasseringer mellom Norge og land utenfor Schengen, og det forventes en ytterligere sterk økning av reisende over Schengen yttergrense i tiden fremover. Det er ingen grunn til å anta at kriminaliteten i Norge vil gå ned, og politiets behov for tilgang til EES vil dermed også øke betydelig i tiden fremover.

For øvrig viser vi til at systemet allerede fra oppstart skal legge til rette for rettshåndhevende myndigheters tilgang, uavhengig av om/når man senere ønsker å gi slik tilgang. Vi antar at rettshåndhevende myndigheters tilgang til EES vil bli bedre ivaretatt dersom man også forhandler alle bestemmelsene om deres tilgang fra starten.

Vilkår for politiets tilgang:

Kripos uttaler at særorganets prinsipielle standpunkt er at ”politiets tilgang til informasjon i offentlige registre bør gjelde uavhengig av strafferamme, og uavhengig av om grunnlaget er forebyggende arbeid, etterforskning eller politimessige formål for øvrig.” Politidirektoratet slutter seg til dette.

Subsidiært mener vi at tilgangen bør være lik som for VIS.

Når det gjelder politiets tilgang til VIS kan det gis tilgang til informasjon om hvorvidt en person er registrert i VIS ”*når slik informasjon i et bestemt tilfelle er nødvendig ved at det er rimelig grunn til å anta at informasjonen i vesentlig grad vil bidra til å forebygge, oppklare eller etterforske terrorhandlinger eller andre alvorlige straffbare handlinger*”, jf. utlendingsforskriften § 102e). Dersom søket bekrefter at personen er registrert i VIS kan det gis tilgang til nærmere opplysninger om personen og visumsøknaden. Rådsbeslutning 2008/633/JHA om politiets tilgang til VIS artikkel 2.1.d) definerer ”*alvorlig straffbar handling*” som en forbrytelse tilsvarende de som er nevnt i rammebeslutning 2002/584/JHA om den europeiske arrestordre (EAW) artikkel 2.2. Denne bestemmelsen viser til en liste over en rekke straffbare handlinger og en strafferamme på 3 års fengsel.

De forbrytelsene som omfattes av EAW artikkel 2.2 er etter vår oppfatning så vidt alvorlige at det er viktig at politiet gis tilgang til relevant informasjon i eksisterende registre, herunder også i EES.

Politiet vil i prinsippet ha et stort behov for å sammenlikne fingeravtrykk/foreta identitetssøk også i saker av mindre alvorlig karakter, og det kan argumenteres for at vilkårene for å søke i EES bør være mindre strenge enn for søk i VIS, da opplysningene som er lagret i EES er mindre sensitive enn opplysningene som er lagret i VIS. Det vil imidlertid i praksis være en fordel for politiet dersom reglene for tilgang til de to ulike registrene er mest mulig like. Vi antar også at det vil være lettere å få gjennomslag i forhandlingene dersom vi foreslår at vilkårene er de samme. Vi foreslår derfor at tilsvarende kriterier bør legges til grunn for politiets tilgang til EES.

Politiet vil også ha et stort behov for å kunne verifisere identiteten til en person som er mistenkt for å ha begått en mindre alvorlig straffbar handling. Vi forutsetter at politiet uansett har adgang til å foreta utlendingskontroll på territoriet i medhold av utlendingsloven § 21, dersom en mistenkt person antas å være utenlandsk statsborger. Herunder vil politiet også ha adgang til å foreta søk i EES i henhold til utkastet til forordning om EES artikkel 18.

2. Om EES også bør omfatte personer med oppholdstillatelse eller andre typer tillatelse som innebærer rett til innreise og opphold lenger enn 90 dager i løpet av en 180 dagers periode

Formålet med EES er å bedre forvaltningen av yttergrensene og bekjempe ulovlig innvandring ved å erstatte dagens ordning med stempeling av reisedokumenter med et elektronisk system for registrering av inn- og utreiser.

I utkastet til forordning om EES artikkel 3 er det foreslått at systemet skal gjelde for tredjelandsborgere som har rett til å oppholde seg på Schengen-territoriet i inntil 90 dager i løpet av en 180 dagers periode. Systemet skal ikke gjelde for familiemedlemmer av unionsborgere/tredjelandsborgere som omfattes av fellesskapsretten om fri bevegelighet, dersom de har et oppholdskort. Denne gruppen personer er i dag unntatt fra stemplingsplikten, slik at forslaget blir på sett og vis en videreføring av gjeldende rett. For øvrig fremgår av utkastet til EES at systemet heller ikke skal gjelde for de som har oppholdstillatelser som nevnt i grenseforordningen artikkel 2.15, dvs alle som har oppholdstillatelser uten familietilknytningen som nevnt over.

Den sistnevnte gruppen personer er i dag omfattet av stemplingsplikten. Dersom denne gruppen holdes utenfor EES, vil politiet i realiteten miste mye informasjon som de i dag har tilgang til gjennom å se på stempler i pass. Det er uheldig å innføre en ny ordning som begrenser politiets tilgang til informasjon.

Videre bemerkes at politiet på grensen skal foreta en grundig inn- og utreisekontroll av alle tredjelandsborgere, jf. grenseforordningen artikkel 7 nr. 3. Fra vårt ståsted er det et paradoks at man i forbindelse med denne kontrollen skal foreta en nøye registrering av de tredjelandsborgerne som ønsker å besøke Schengen-territoriet for en begrenset periode, mens vi ”mister” informasjon om de tredjelandsborgerne som ønsker å oppholde seg på Schengen-territoriet for en lengre periode, og som eventuelt i fremtiden ønsker å bli statsborger i et Schengenland. Denne gruppen tredjelandsborgere er det viktig å ha

muligheten til å følge med på, for om mulig å sikre oss at de er lovlige borgere som oppfyller vilkårene for oppholdstillatelsen, og at de ikke utgjør en trussel mot indre sikkerhet mv. Det er også viktig at vi har muligheten til å foreta en sikker og entydig ID-kontroll av denne gruppen reisende, og da er det viktig at de er omfattet av EES – og at systemet inkluderer biometri, samt at politiet gis tilgang til opplysningene.

3. Hvilke kategorier informasjon bør lagres, og bør biometri innføres fra oppstart, gradvis eller først etter 3 år

Vedr. biometri

I utkastet til forordning om EES legges det opp til at systemet ikke skal inkludere biometri/fingeravtrykk fra starten, men at det skal inkluderes etter tre år, jf. artikkel 12 nr. 5. POD har allerede gitt innspill til JD om at biometri bør inkluderes fra starten. Det ble vist til at biometri gir sikrere ID kontroll, og vil gjøre at politiet lettere kan identifisere og returnere personer som har reist inn i landet og som deretter har mistet/kastet ID papirene sine. Videre ble det vist til at systemet uansett må utvikles for å kunne inkludere biometri, slik at det ikke vil være noen tekniske hindringer for dette.

Vedr. hva som skal lagres i EES

I henhold til utkastet til forordning om EES artikkel 11 skal det opprettes en personlig fil ved ”første” innreise til Schengen, hvor det skal lagres en rekke opplysninger om den reisende og reisedokumentet. For visumpfiktige reisende skal det i tillegg lagres informasjon om visumet. For de som har RTP skal det også lagres opplysninger om at de har RTP. For visumfrie reisende skal det opptas biometri/fingeravtrykk, jf. artikkel 12. Deretter skal det ved alle grensepasseringer foretas en registrering av tid og sted for grensepasseringene, som skal kobles til den personlige filen.

Opprettelsen av en personlig fil ved ”første” innreise vil innebære merarbeid for politiet på grensen, og grensepasseringene vil dermed også ta lengre tid. Vi bør derfor ha et system som innebærer en mest mulig automatisert prosess, og den personlige filen bør kunne opprettes helt automatisert for tredjelandsborgere med elektroniske pass. Dette innebærer imidlertid at det ikke kan lagres flere opplysninger i den personlige filen enn det som kan leses ut av passet, og eventuelt visumet. Vi er likevel av den oppfatning at de opplysningene som fremgår av pass (og eventuelt visum) er tilstrekkelig, gitt at det også innføres biometri i EES fra starten.

Det bemerkes at for tredjelandsborgere som ikke har elektroniske pass, vil grensekontrollørene være henvist til å legge inn data i systemet manuelt, noe som vil medføre at grensepasseringene vil ta lengre tid enn i dag. Videre bemerkes at slike pass er enklere å forfalske enn elektroniske pass, og det er derfor enda viktigere at den personlige filen også inkluderer biometri.

I henhold til utkastet til forordning om EES artikkel 13 skal grensekontrollmyndighetene ved behov oppdatere den personlige filen og legge inn en inn/utreiseregistrering ved hver grensepassering, som kobles til den personlige filen. Denne registreringen må etter vår oppfatning gjøres helt automatisert for elektroniske pass, uten at grensekontrollørene trenger å legge inn noe manuelt.

I henhold til utkastet til forordning om EES artikkel 14 skal avgjørelser om tilbakekall eller utvidelse av gitte tillatelser registreres og kobles til inn- og utreiseregistreringene. Vi forstår

det slik at det er visummyndighetene som tar slike avgjørelser, og som dermed skal registrere dette i EES. Se for øvrig punkt 4 nedenfor om lagringsfrister knyttet til disse opplysningene.

4. De foreslåtte lagringsfristene i EES

Den individuelle filen

I utkastet til forordning om EES artikkel 20 foreslås at opplysningene i den personlige filen slettes 91 dager etter siste utreise dersom det ikke er foretatt en ny innreise i løpet av denne perioden.

Dersom den individuelle filen slettes etter 91 dager innebærer det at politiet må opprette ny mappe, herunder oppta biometri på nytt for visumfrie reisende, opptil flere ganger i året dersom reisefrekvensen til den reisende tilsier det. Dette vil være tidkrevende for grensekontrollørene og ubekvem for den reisende, særlig dersom den reisende ikke har elektronisk pass slik at opplysningene må legges inn manuelt hver gang. De foreslåtte lagringstidene gjør også at det vil være mulig for tredjelandsborgere å ”skaffe ny identitet” før neste innreise til Schengen (opptil flere ganger i året). Lengre lagringstider for den individuelle filen, inkludert biometri, vil motvirke dette. Lengre lagringstid for den individuelle filen vil således innebære både raskere grensepasseringer og sikrere grensekontroll.

Opplysninger i VIS lagres for inntil 5 år, jf. VIS forordningen artikkel 23, uavhengig av om den enkelte tredjelandsborgeren foretar én eller flere reiser til Schengen i løpet av disse årene. Da opplysningene som lagres i VIS er mer omfattende og sensitive enn opplysninger som skal lagres i EES, er det etter vår oppfatning ingen grunn til at lagringstiden i EES skal være kortere enn lagringstiden i VIS. Videre bemerkes at det i praksis vil være en fordel for politiet dersom reglene for tilgang til de to ulike registrene er mest mulig like, og vi antar at det kan være lettere å få gjennomslag i forhandlingene dersom vi foreslår at reglene er de samme.

Vi foreslår derfor at opplysningene i den personlige filen lagres i inntil 5 år.

Inn- og utreiseregistreringene

I utkastet til forordning om EES artikkel 20 foreslås at registreringene av inn- og utreisene lagres i maksimum 181 dager. Ut fra sammenhengen forstår vi det slik at inn- og utreiseregistreringene uansett slettes samtidig med den personlige filen, slik at dersom det ikke er foretatt en ny innreise innen 90 dager etter forrige utreise (slik at den personlige filen slettes), så vil også inn- og utreiseregistreringene slettes etter 91 dager.

Pass som utstedes i dag er som regel gyldig i 10 år. Dersom inn- og utreiseregistreringene slettes etter 91-181 dager, vil politiet miste mye reiseinformasjon som de i dag har tilgang til gjennom å se på stempler i pass. Det er uheldig å innføre en ny ordning som begrenser politiets tilgang til informasjon. I prinsippet burde inn- og utreiseregistreringene dermed ikke slettes før passet utgår, men vi innser at det vil være vanskelig i praksis å lagre inn- og utreiseregistreringer lengre enn den individuelle filen. Politiets behov for reiseinformasjon er dermed et argument for at den personlige filen også må ha lengre lagringstid.

For øvrig vises til utkastet til forordning artikkel 14, hvor det fremgår at opplysninger om tilbakekall eller utvidelser av gitte tillatelser skal kobles til inn- og utreiseregistreringene.

Dette kan være opplysninger om personer som er bortvist eller utvist, inkludert også informasjon om tid og sted for disse avgjørelsene, og begrunnelser for avgjørelsene mv. Det er viktig at grensekontrollørene har tilgang til opplysninger om personer som er utvist fra Schengen, og slik informasjon må være tilgjengelig lenger enn 180 dager etter siste utreiseregistrering. Det må sikres at opplysninger alltid skal være tilgjengelig for politiet på grensen.

Vi foreslår derfor at inn- og utreiseregistreringene også lagres i inntil 5 år.

Den absolutte fristen på 5 år

I utkastet til forordning om EES artikkel 20 foreslås en absolutt lagringsfrist for inn- og utreiseregistreringene på 5 år. Dersom det ikke er foretatt en utreise før fristen for lovlig opphold utløper, skal inn- og utreiseregistreringene lagres i 5 år etter siste dag for lovlig opphold.

Dersom det ikke er foretatt en utreise før fristen for lovlig opphold utløper, er vedkommende tredjelandborger ulovlig i Schengen ("overstayer"), og vedkommende kan i Norge straffes med bot eller fengsel i inntil 6 måneder i medhold av utlendingsloven § 108 annet ledd jf. § 21. Formålet med EES er å etablere et system som skal bidra til å bekjempe ulovlig opphold, herunder ved å bidra til å identifisere personer som ikke fremviser identitetsdokumenter ved kontroll. Det er nettopp denne gruppen personer ("overstayers") man ønsker å identifisere og returnere gjennom forslaget til forordning om EES. Dersom opplysningene i EES slettes etter 5 år i slike tilfeller, vil dette virke mot sin hensikt. Det er uheldig å innføre en ordning som gjør at de tredjelandborgerne som oppholder seg ulovlig i landet, og som klarer å holde seg skjult i 5 år, skal oppnå en fordel ved at politiet fratras et viktig verktøy for å kunne identifisere dem. Dette vil medføre at politiet, når de står overfor en utlending uten ID-papirer, ikke lenger kan få bekreftet at vedkommende er en "overstayer", og de har heller ikke lenger muligheten til å returnere vedkommende når de ikke hvem hvor han kommer fra.

Videre bemerkes at kriminelle nettverk ofte tilpasser seg nytt regelverk raskt, og en slagside til forslaget vil være at det legger forholdene til rette for organisert menneskehandel, ved at mennesker blir smuglet til Schengen og holdes skjult i 5 år. Man kan ikke holde seg skjult i Schengen i 5 år uten å delta i kriminell aktivitet. Det antas at mange tredjelandborgere vil akseptere å delta i et kriminelt nettverk i 5 år, dersom de får en billett til Schengen og etter 5 år kan bevege seg fritt uten å risikere å bli sendt hjem igjen.

Videre bemerkes at de som er "overstayers" har gjort seg skyldig i en ulovlig og straffbar handling, og vi kan ikke se at de samme personvern hensyn kan gjøre seg gjeldende overfor denne gruppen som for den øvrige gruppen av antatt lovlidige tredjelandborgere.

Formålet med å opprette listen over "overstayers" som omhandlet i EES artikkel 10 nr. 2 er å kunne identifisere og returnere de tredjelandborgerne som har oversittet fristen for lovlig opphold. Vi mener at opplysningene om disse personene må ligge i EES så lenge formålet ikke er oppnådd, og vi foreslår derfor at opplysningene ikke slettes for de tredjelandborgerne som oppholder seg ulovlig i Schengen.

5. De foreslåtte tilgangsbestemmelsene i EES

Utkastet til forordning om EES artikler 15-19 gir regler for ulike myndigheters tilgang til opplysningene i EES, herunder har politiet tilgang til opplysninger i EES i forbindelse med grensekontroll og utlendingskontroll på territoriet, jf. artikkel 18 og 19. Det bør etter vår oppfatning være en direkte og automatisert søketilgang for politiet for disse formål.

Det må også gis bestemmelser om politiets tilgang for kriminalitetsbekjempende formål. Vi foreslår at slike bestemmelser gjøres tilsvarende som bestemmelsene om politiets tilgang til VIS. Dette fordi det i praksis vil være en fordel for politiet dersom reglene for tilgang til de to ulike registrene er mest mulig like. Etterforskningen av en straffesak vil forløpe seg mer effektivt dersom de samme vilkår og prosedyrer gjelder for tilgang til både VIS og EES, fortrinnsvis ved at politiet kan sende én anmodning om tilgang til begge registre, og at disse behandles ved samme enhet og vurderes etter samme vilkår. Vi antar også at det vil være lettere å få gjennomslag i forhandlingene dersom vi foreslår at vilkårene er de samme.

6. Hvor søknader om RTP skal kunne leveres inn

Utkastet til forordning om RTP artikkel 5 legger opp til at søknader om RTP skal kunne leveres på alle utenriksstasjoner og alle grenseovergangssteder.

Vi er av den oppfatning at det må være fleksibilitet i forordningen som gjør at medlemslandene i stor grad kan velge hvor disse søknadene kan leveres inn. Formålet med RTP er å legge til rette for raskere grensepasseringer, og det er primært på store grenseovergangssteder hvor det er lange køer at behovet for ordningen er størst. Vi antar at det er få tredjelandsborgere som vil ønske å få RTP for å benytte seg av de små grenseovergangsstedene i Norge. Dette fordi de som reiser ofte inn og ut av Schengen gjerne ankommer større internasjonale flyplasser. Videre er det ved de små grenseovergangsstedene i Norge relativt få tredjelandsborgere som faktisk foretar inn/utreise til Schengen, og også relativt liten kø, slik at det vil ikke være mye tid å spare på kontrollen/grensepasseringene uansett. Vi kan derfor ikke se at det skulle være nødvendig at alle grenseovergangssteder må legge til rette for å ta imot søknader om RTP. Det vises i den sammenheng til at det legges opp til en relativt omfattende prosedyre for å ta imot en søknad om RTP, jf. utkast til forordning om RTP artikler 4-10. Vi er opptatt av at politiet, som vil bli pålagt flere oppgaver i forbindelse med innføringen av EES, primært skal bruke sine begrensede ressurser på selve kontrollaspektet.

Departementet stiller spørsmål ved om det bør være ulike regler for visumpliktige og visumfrie tredjelandsborgere når det gjelder søknadsprosessen, slik at visumpliktige henvises til å fremme søknad om tilgang til RTP i forbindelse med søknad om visum, og at visumfrie henvises til å søke (og betale gebyr) online, samt at intervju foretas og fingeravtrykk innhentes på grensen.

Vi stiller oss positive til en ordning hvor visumfrie borgere henvises til en online søknadsprosess. Systemet vil da kunne sørge for at vedkommende gir alle relevante opplysninger, sender inn alle relevante dokumenter, og at gebyret blir betalt. Oppgaven til politiet på grensen vil da være begrenset til å kontrollere at søknad og gebyr er levert, samt å oppta fingeravtrykk. I tillegg vil politiet foreta det ”intervjuet” som hører med til den ordinære inn- eller utreisekontrollen, som beskrevet i grenseforordningen artikkel 7 nr. 3.

Vi er åpne for at flere grenseovergangssteder kan ta imot søknader om RTP dersom det innføres en slik ordning, som ikke medfører betydelig merarbeid for politiet.

7. Hvem skal ha kompetanse til å avgjøre søknader om RTP

Det fremgår av utkastet til forordning om RTP artikkel 4 at kompetente myndigheter for å vurdere og avgjøre en søknad om RTP skal være visum- og grensemyndigheter. Vi mener at det helt klart må være opp til hvert enkelt medlemsland å beslutte hvilke nasjonale myndigheter som skal forestå saksbehandlingen i det enkelte land (nasjonal selvråderett).

Vi mener videre at søknader om RTP som leveres til norske myndigheter må behandles av visummyndighetene i Norge (ikke grensekontrollmyndighetene). Dette fordi vi antar at de aller fleste søknader om RTP vil leveres på utenriksstasjonene, og behandles sammen med en søknad om visum. Saksbehandlingen knyttet til en søknad om RTP har store likhetstrekk med saksbehandlingen knyttet til en søknad om visum, og dette har visummyndighetene allerede god kompetanse på. Dersom visummyndighetene forestår saksbehandlingen også av søknader om RTP, vil det dermed sikre mest mulig lik praksis, og dessuten være mest effektivt/ressursbesparende totalt sett. Politiet vil som sagt bli pålagt ytterligere oppgaver i forbindelse med innføringen av EES, og vi mener at det er mest hensiktsmessig at politiet primært bruker sine begrensede ressurser på kontrollaspektet.

8. Lagring av data i forbindelse med innvilgelse av RTP

I utkastet til forordning om RTP foreslås at personinformasjon lagres i en sentral database, og at det utstedes en token (plastkort som inneholder et registreringsnummer) som gis til den reisende. Plastkortet og den reisendes fingeravtrykk benyttes for verifisering mot opplysningene i RTP.

Politidirektoratet stiller spørsmål ved behovet for at det utstedes en token som kun skal inneholde et registreringsnummer. Alle de reisende må uansett ha et elektronisk reisedokument ved grensepassering, og det stilles spørsmål ved om det kan være mulig å heller koble et unikt nummer til passet, for eksempel til MRZ stripen eller chipen. Eventuelt antas at biometri/fingeravtrykk i seg selv kan være tilstrekkelig for å verifisere at vedkommende tredjelandsborger er en registrert reisende og at informasjonen i den sentrale databasen tilhører den aktuelle personen. Det vil være enklere for den reisende dersom de slipper å ta vare på flere kort enn nødvendig, og det vil være enklere og billigere for norske myndigheter dersom de slipper å utstede flere kort enn nødvendig.

Med hilsen

Knut Smedsrud
avdelingsdirektør

Kristine Langkaas
seksjonsjef

Saksbehandler:
Thea Baastad
Gunnvor Hovde

Vedlegg:
1